

ja uiuma lüa, waus kui kiwui põhja. Tei-
sed kargasid appi ja töid tedda weest wälja.
Omma õnnetust kahhetsedes oigas ja ütles:
„ei ma nüüd enam omma jalga wette ei
pista, enne kui uiumise ammeti kätte saan.“

Armsaks piddamine.

Üks isä küsis omma tütrelese käest:
kuida se peaks ollema, ehk kust se tulles,
et sa kõikide melest armas olled? — Ei
minna sedda ei tea, wastas laps; agga se
tulleb ehk sest, et minno melest kõik inni-
mesed armsad on.

Wabbandamine peab aitama.

Perremees läks jo kolmat korda üht un-
nekotti hüüdma ja ütles: „kas sa saad wah-
hest maast üllese; pääw üllewel kõrges; kulla
rahwas kõik põllal töös!“ Pois, pead krat-
sides ja kappoga silmi lahti kiskudes, unnis-
tas wasto: „egga se siis minno sü ep olle,
et pääw enne töusis kui walge wälja tulli.“

J s s i m ö t t e.

Raks soldatit ollid spa-aiäl tünni peal.

Teine neist olli wässind, istus mahha ja jäi
tukkuma. Äkkitselt tulli sure-tükki kyul ja
wiis tukkuja pea ärra. Teine sedda nähhes
ütles: „watt sedda wisi! Kui ta nüüd üllese
ärkab, küll ta siis hakkab pead takkaotsima.“

Polle warra, polle waenlasid.

Warras pugges ühhe waese urtsikuse ja
hakkas seäl käsikäudo otsima, kas middagi
peuse pudub. Wanna wäeti, kes temma sis-
setullemisest ülles ärkas, ja tubba möda käi-
misest ärramärkas, et ta warras olli, ütles
tasaselt: „mis sa, wend!, siit pimmedas
kätte saad, kust ma walges ühtigi ei leia!“

Õigus ei olle melitamise kaup.

Wimandi töusis kohtomeeste wallitsemise
jures suur waidlemine, sest et ühhed usi
tahtsid ja teised wanno paigale sowisid. Üks,
kes ennese melest tark, ja ennefäidud teed tas-
sasemaks piddas, tahtis tähhendamise-son-
naga tüllile õtsa tehha ja ütles: „yed sapa-
pitsitawad.“ Teine oskas ja kostis: „wan-
nad tewad seddasamma, kui neid ei märta.“